

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 9 juni 2020 met nummer RvVb-UDN-1920-0915
in de zaak met rolnummer 1920-RvVb-0598-UDN

Verzoekende partijen	1. de heer Kurt VANNESTE 2. de heer JAN VAN HECKE
	vertegenwoordigd door advocaten Gregory VERMAERCKE en Nick DE WINT met woonplaatskeuze op het kantoor te 8200 Brugge, Dirk Martensstraat 23
Verwerende partij	het VLAAMSE GEWEST vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
	vertegenwoordigd door advocaten Willem SLOSSE en Stijn BRUSSELMANS met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 64, bus 201
Tussenkomende partij	het college van burgemeester en schepenen van de stad DIKSMUIDE
	vertegenwoordigd door advocaten Pieter-Jan DEFOORT, Lies DU GARDEIN en Matthias STRUBBE met woonplaatskeuze op het kantoor te 8020 Oostkamp, Domein De Herten, Hertsebergstraat 4

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen, conform artikel 6 van het Besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 2020 tot uitvoering van artikel 5 van het decreet van 20 maart 2020 over maatregelen in geval van een civiele noodsituatie met betrekking tot de volksgezondheid, wat betreft de proceduretermijnen die gelden voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Handhavingscollege (hierna: Besluit civiele noodsituatie – RvVb en HHC) met een mailbericht van 28 mei 2020 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij van 24 februari 2020.

De verwerende partij heeft aan het Agentschap Wegen en Verkeer (hierna: de aanvrager) een omgevingsvergunning verleend voor de aanleg van een ontsluitingsweg op de percelen gelegen te 8600 Diksmuide, Cardijnlaan 12 – 17- 19 / Kaaskerkestraat 66 – 68 -70 -71 -72 -73 -74 -75 -76 - 78 -82 -83 / Kleine Dries 2 / Wagenmakerijstraat 6 – 10 / Woumenweg 103 – 122 - 124., met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie B, nummers 479F, 487S, 488W, 488X, 488Y, 488Z, 493C, 494 E, 610K, 611D, 611 E, 613D, 615A, 621A, 623F, 624 E, 666, 667, 668B, 668C, 668D,669A, 669B, 673G, 673H, 674G, 674H, 687B, 689B2, 689C, 689C2, 689D2, 689 E2, 689F, 689F2, 689G, 689T, 690D, 691D, 691 E, 692D, 692 E, 692F, 693C, 693D, 696N, 696P, 697H, 723A, 723B, 724A, 724B, 724C, 724D, 724 E, 714F, 724G, 724H; afdeling 3, sectie B, nummers 282Y3, 283A4/2, 283H2, 283Z3/2; afdeling 3, sectie C, nummers 158A3, 158H2, 158W2, 158Y2,

158Z2, 159R, 159T, 159V, 219D, 226C/2, 226D/2, 227 E3, 227F3, 227R2, 227S2, 227T2, 227V, 227W2, 235Y, 235Z, 236P, 236S, 239G, 240B, 241A, 242, 245C, 246A, 254K, 254Y/2, 279A, 279C, 284 E, 285B, 285B/2, 285C/2, 286B, 286D, 286F, 287 E, 287G, 287K, 287L, 287M, 287N, 293C, 293D, 293 E, 293F, 293G, 293H, 295A, 296A, 296B, 296C, 297A, 297B, 297C, 297D, 297F, 297G, 297K, 297L, 297M, 299A, 300A, 304A, 305A; afdeling 10, sectie B, nummers 117/2, 117/4, 117B, 117D en afdeling 11, sectie B, nummers 239G, 239H. .

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomende partij verzoekt op 3 juni 2020 om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en vernietiging tussen te komen.

De verwerende partij dient een nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

De procespartijen werden opgeroepen voor de zitting van 4 juni 2020. De procespartijen hebben ingestemd met het schriftelijk behandelen en in beraad nemen van de vordering met toepassing van artikel 85, §3 Procedurebesluit.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De aanvrager dient op 2 augustus 2019 (vervolledigd op 27 augustus 2019) bij de Vlaamse regering een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor “*de aanleg van een ontsluitingsweg*” op de percelen gelegen te 8600 Diksmuide, Cardijnlaan 12 – 17- 19 / Kaaskerkestraat 66 – 68 -70 -71 -72 -73 -74 -75 -76 -78 -82 -83 / Kleine Dries 2 / Wagenmakerijstraat 6 – 10 / Woumenweg 103 – 122 - 124..

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Diksmuide-Torhout’, vastgesteld met koninklijk besluit van 5 februari 1979 en gewestplan ‘Diksmuide-Torhout – omlegging spoor 73’, vastgesteld met besluit van de Vlaamse regering van 12 september 1995, langs een bestaande waterweg, aan te leggen waterweg, bestaande hoofdverkeersvoorziening, in woongebied en woongebied met landelijk karakter, reservatiegebied, gebied voor dagrecreatie, agrarisch gebied, landschappelijk waardevol agrarisch gebied, valleigebied, gebied voor milieubelastende industrie, parkgebied, aan te leggen spoorweg, bestaande spoorweg en lokaal bedrijventerrein met openbaar karakter.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg ‘Tuinwijk’, goedgekeurd op 29 augustus 2000, in een zone voor wegen voor alle verkeer, parkeerzones, voetpaden, openbaar groen, rioleringen, straatmeubilair, openbare verlichting en kleine gebouwen van openbaar nut met maximum 21 m² en met 1 bouwlaag.

Het overgrote deel van de percelen ligt ook binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Zuidwestelijke omleiding Diksmuide’, goedgekeurd op 24 oktober 2008, in een gebied voor secundaire weg (artikel 1) en een gebied voor buffer en natuurontwikkeling (artikel 2).

Een klein deel van de percelen ligt binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Natuur- en landbouwgebieden "Blankaart – Merkembroek"', goedgekeurd op 3 april 2009, in een agrarisch gebied. De stedenbouwkundige voorschriften van artikel 1.1, 1.7 en 18 zijn van toepassing.

De percelen, met uitzondering van deze met betrekking tot 'lokale weg', een deel van 'werfzone 2' en 'reliëf 1', zijn ook gelegen binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan 'afbakening kleinstedelijk gebied Diksmuide' goedgekeurd op 2 februari 2012. De stedenbouwkundige voorschriften van artikel 0 zijn hierop van toepassing.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan 'afbakening kleinstedelijk gebied Diksmuide', goedgekeurd op 2 februari 2012. De stedenbouwkundige voorschriften van artikel 2.1.1 'Overdrukzone voor aan te leggen secundaire wegen' is hierop van toepassing. Een deel van de percelen is bovendien gelegen in de zone aangeduid met artikel 2 van het deelplan IJzer van het PRUP. De percelen zijn voor wat betreft het deel van 'weg' gelegen in een zone voor bedrijvigheid aangeduid met artikel 2, meer bepaald artikel 2.1 zone voor gemengd stedelijk gebied. Een ander deel van de percelen is gelegen in de zone aangeduid met artikel 4 van het deelplan IJzer. De percelen zijn voor wat betreft het deel van 'weg' gelegen in een zone voor gemengd open ruimtegebied zoals bepaald in artikel 4.1.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan 'Solitaire vakantiewoningen – Westhoek', goedgekeurd op 18 oktober 2013. Op grond hiervan liggen ze in een gebied aangeduid met artikel 1 overdruk solitaire vakantiewoningen. De aanvraag heeft geen betrekking op een solitaire vakantiewoning zodat het PRUP inhoudelijk niet van toepassing is.

De percelen hebben deels betrekking op twee gewestwegen (N35 en N369), op een aantal gemeentewegen (het tracé van de Kapellestraat wordt aangepast) en op een aantal buurtwegen zoals aangeduid op de Atlas der Buurtwegen.

De percelen grenzen of hebben deels betrekking op een bevaarbare waterloop (de IJzer), waarbij dit deel grenst of deels betrekking heeft op onbevaarbare waterlopen van 2e categorie (Sparkenvaardeken, Walevaart en Vlavaart).

De percelen liggen deels in het Vogelrichtlijngebied 'IJzervallei'. De waterplas op perceel 689 betreft een verboden te wijzigen waterrijk gebied. Binnen het aanvraaggebied zijn verschillende graslanden (soortenarm permanent cultuurgrasland) gelegen.

De percelen liggen deels (voor wat betreft 'lokale weg') in een vastgesteld landschapsrelict 'Poldergebied van Lampernisse en omgeving'. Dit gebied werd met ministerieel besluit van 2 mei 2012 definitief aangeduid als ankerplaats.

De percelen zijn ook gelegen bij de spoorverbinding Gent – De Panne.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 6 september tot en met 5 oktober 2019, dienen de verzoekende partijen een bezwaarschrift in.

De ASTRID-veiligheidscommissie adviseert op 3 september 2019 gunstig.

Polder Bethoostersche Broecken adviseert op 3 september en 28 oktober 2019 gunstig.

Infrabel adviseert op 25 september 2019 voorwaardelijk gunstig.

Het team Watertoets van de Vlaamse Milieumaatschappij adviseert op 25 september 2019 gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide adviseert op 15 oktober 2019 voorwaardelijk gunstig.

Het departement Landbouw en Visserij adviseert op 16 oktober 2019 voorwaardelijk gunstig.

Westkustpolder Veurne adviseert op 16 oktober 2019 voorwaardelijk gunstig.

Het Agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 16 oktober 2019 voorwaardelijk gunstig.

De nv Vlaamse Waterweg adviseert op 18 oktober 2019 voorwaardelijk gunstig.

De afdeling GOP (Ruimte) van het departement Omgeving adviseert op 29 oktober 2019 voorwaardelijk gunstig.

Zuidijzerpolder adviseert op 4 november 2019 voorwaardelijk gunstig (advies vervangt advies van 17 september 2019).

De gewestelijke omgevingsvergunningscommissie adviseert op 5 november 2019 voorwaardelijk gunstig.

De verwerende partij verleent op 24 februari 2020 een omgevingsvergunning aan de aanvrager.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

De verwerende noch de tussenkomende partij betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering.

Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken.

De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Op grond van artikel 40, §2, eerste lid DBRC-decreet kan de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond en dat minstens één

ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen geven aan dat op de website van het Agentschap Wegen en Verkeer (aanvrager van de vergunning) duidelijk wordt aangegeven dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op 18 mei 2020 zal worden aangevat. Zij hebben op 15 mei 2020 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van de bestreden beslissing bij de Raad ingediend waarin zij de decretaal vereiste hoogdringendheid hebben uiteengezet.

Ondanks het indienen van deze vorderingen is de aanvrager op 18 mei 2020 met de werken van start gegaan. Op heden zijn een waardevolle rij gewone es gekapt en wordt de toplaag met biologisch waardevolle rietkragen verwijderd. De verzoekende partijen brengen foto's bij van de huidige toestand op het terrein.

De verzoekende partijen geven aan dat de reeds ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te laat zal komen om de opgesomde natuurwaarden te vrijwaren. Zij zullen hierdoor rechtstreeks worden geraakt in hun woon- en leefkwaliteit. Ze focussen zich tevens op mobiliteitsproblemen, geluids- en stofhinder.

2.

De verwerende partij geeft vooreerst aan dat de verzoekende partijen niet met de vereiste spoed en diligentie hebben gehandeld. Ze betwisten niet dat de bestreden beslissing reeds op 3 maart 2020 werd aangeplakt en dat ze pas op 15 mei 2020 een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van de bestreden beslissing hebben ingediend bij de Raad.

De verwerende partij heeft op 8 mei 2020 via haar website en via een persbericht in verschillende kranten gecommuniceerd dat de werken een aanvang zouden nemen op 18 mei 2020. Uit het stuk 13 van de verzoekende partijen blijkt dat zij minstens op 13 mei 2020 kennis hebben genomen van de aanvangsdatum van de werken. De verwerende partij acht het bijzonder vreemd dat de verzoekende partijen pas op 15 mei 2020 een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van de bestreden beslissing hebben ingediend en geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bovendien blijkt dat de verzoekende partijen op 18 mei 2020 hebben vastgesteld dat de werken een aanvang hebben genomen, terwijl ze vervolgens wachten tot 29 mei 2020 om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

Vervolgens duidt de verwerende partij dat in een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zowel een uiteenzetting over het rechtens vereiste belang van de verzoekende partijen als een uiteenzetting over de redenen die aantonen dat de gevorderde schorsing uiterst dringend noodzakelijk is, dient te bevatten. Beide uiteenzettingen kunnen niet gelijkgeschakeld worden.

Uit het voorliggend verzoekschrift blijkt niet dat de ingeroepen hinder en nadelen niet ondervangen kunnen worden met de door hen ingestelde gewone schorsingsprocedure. Bovendien zullen de aangehaalde nadelen zich pas te vroegste voltrekken op het ogenblik dat de omleidingsweg is gerealiseerd en in gebruik genomen.

De verzoekende partijen enten hun verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verder ook op het verwijderen van de rietkragen die in vogelvlucht op ruim 1.200 meter van hun

woning zijn gelegen, waarbij zij nalaten te duiden hoe dit voor hen een persoonlijk nadeel uitmaakt dat kan volstaan om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat dat ze door de uitvoering van de vergunning geconfronteerd worden met persoonlijke nadelen van een welbepaalde omvang of met persoonlijke ernstige ongemakken die de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen verantwoorden.

3.

De tussenkomende partij geeft aan dat de verzoekende partijen niet diligent hebben gehandeld. Ze hebben pas op 28 mei 2020, drie weken na de aankondiging van de start van de werken en elf dagen na de effectieve start van de werken, een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad ingesteld. Ze benadrukt dat de bestreden beslissing op 2 maart 2020 werd aangeplakt en onmiddellijk uitvoerbaar was zodat van de verzoekende partijen waakzaamheid kan worden verwacht. Bovendien hebben de verzoekende partijen in de loop van de procedure een bezwaarschrift ingediend zodat ze zich geruime tijd konden voorbereiden op eventuele procedures bij de Raad.

De start van de werken werd reeds op 8 mei 2020 aangekondigd door zowel de tussenkomende partij als op de website van de aanvrager. De start van de werken kwam bovendien ruim aan bod in verschillende kranten zodat de boodschap met betrekking tot de start van de werken duidelijk aan de bevolking kenbaar werd gemaakt. De verzoekende partijen vermelden in hun betoog niet wanneer ze kennis hebben gekregen van de berichten over de start van de werken. Uit de door hen bijgebrachte stukken blijkt dat ze minstens sinds 13 mei 2020 op de hoogte waren van de start van de werken. Uitgaande van deze datum hebben ze meer dan twee weken gewacht (en zelfs drie weken vanaf de kennisgeving) met het instellen van voorliggende procedure. Op het ogenblik, van instellen waren de werken reeds tien dagen in uitvoering.

De tussenkomende partij acht het opmerkelijk dat de verzoekende partijen tot drie dagen voor de start van de werken hebben gewacht met het instellen van de gewone vordering tot schorsing. Het is onbegrijpelijk dat de verzoekende partijen geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingesteld als ze de werken effectief wensen tegen te houden.

Dit alles geldt des te meer omdat de verzoekende partijen zich verzetten tegen het verwijderen van de rietkragen en dit werken betreffen die snel kunnen worden uitgevoerd. Ze wijst erop dat het instellen van een vordering tot schorsing, de uitvoering van de vergunning niet schorst en de verzoekende partijen er niet konden vanuit gaan dat de werken door het instellen van die vordering geen aanvang zouden nemen.

De tussenkomende partij wijst er vervolgens op dat ook de vordering tot vernietiging en de vordering tot schorsing door de verzoekende partijen zeer laat werden ingesteld nadat de bestreden beslissing op 2 maart 2020 werd aangeplakt. Hoewel de verzoekende partijen verwijzen naar de relevante artikelen uit het Nooddecreet en het Noodbesluit maken ze abstractie van het gegeven dat artikel 5 van het Noodbesluit bepaalt dat de toegelaten termijnverlengingen niet gelden voor vorderingen bij hoogdringendheid. Bovendien dient de verlenging van de vervaltermijnen los te worden gezien van de hoogdringendheidsvereiste. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de Coronamaatregelen een impact zouden hebben op de beoordeling van de hoogdringendheidsvereiste. De in het Nooddecreet en Noodbesluit vervatte regeling is ingegeven vanuit de bezorgdheid dat de inzage en het bekomen van procedurestukken in sommige gevallen wordt bemoeilijkt. Voorliggende verzoekschrift bevat geen stukken die omwille van eventuele veiligheidsmaatregelen niet eerder konden worden bekomen.

Voor wat betreft de rechtens vereiste nadelige gevolgen enten de verzoekende partijen hun verzoek op het verwijderen van de zeer waardevolle rietkragen in de omgeving van hun woning. Het valt echter niet in te zien hoe ze persoonlijk worden geraakt door het verdwijnen van dit rietland. De foto's zijn genomen op de IJzerdijk die zich op een aanzienlijke afstand (meer dan één kilometer in vogelvlucht) van hun woningen bevinden. Zij kunnen onmogelijk visuele hinder lijden ingevolge het verdwijnen van deze rietkragen.

In zoverre ze beweren dat ze geraakt worden in hun woon- en leefklimaat, beperken de verzoekende partijen zich tot een algemene bewering zonder daarbij aannemelijk te maken in welke mate ze persoonlijk door de door hen aangevoerde nadelige gevolgen worden getroffen. Een loutere verwijzing naar het verlies van natuurwaarden *'in de omgeving'* volstaat niet. De tussenkomen partij wijst erop dat het verlies aan rietvegetatie bovendien wordt gecompenseerd door de creatie van natuurcompensatiezones langs het tracé.

In de mate dat de verzoekende partijen verder in hun verzoekschrift, bij de uiteenzetting over hun rechtens vereiste belang, verwijzen naar een mogelijke mobiliteitsproblematiek, verkeersonveiligheid, stofhinder en geurhinder, koppelen ze deze hinderaspecten niet aan de hoogdringendheidsvereiste. Ze geven nergens aan dat er zich op vlak van mobiliteit onherstelbare hinder zou voordoen. Bovendien kan de mobiliteitshinder zich pas voordoen na het in gebruik nemen van de omleidingsweg.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die zich op uiterst dringende noodzakelijkheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in haar verzoekschrift, in voorkomend geval ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing uiterst dringend noodzakelijk is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid onder meer in dat de verzoekende partij aantoont dat de zaak uiterst dringend noodzakelijk is zodat de behandeling ervan onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot schorsing, zoals bedoeld in artikel 40, §1 DBRC-decreet. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Tot slot wordt van de verzoekende partij verwacht dat zij met de gepaste spoed en diligentie is opgetreden en de uiterst dringende noodzakelijkheid niet zelf in de hand heeft gewerkt of nadelig beïnvloed.

2.1

Het gegeven dat de aanvrager de vergunde werken effectief heeft opgestart en is overgegaan tot het verwijderen van de bestaande rietkragen volstaat niet om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te bevelen.

Het komt de verzoekende partijen toe om *in concreto*, aan de hand van aannemelijke en pertinente gegevens en in het licht van de door hen aangevoerde nadelige gevolgen, aan te tonen dat een uitspraak over de door hen ingestelde 'gewone' vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te laat zal komen om het verwezenlijken van die nadelen te voorkomen.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partijen niet overtuigen dat de voorliggende feitelijke omstandigheden de schorsing van de tenuitvoerlegging ook uiterst dringend en noodzakelijk maken. De verzoekende partijen blijven in hun verzoekschrift vaag en algemeen over de door hen aangevoerde nadelige gevolgen, die de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden moeten aantonen. Bovendien blijven ze in gebreke de door hen ingeroepen nadelige gevolgen met concrete overtuigingsstukken te staven. Ze beperken zich tot het bijbrengen van foto's, waaruit moet blijken dat een groot deel van de rietkragen reeds werden verwijderd. De Raad leidt hieruit af dat het door de verzoekende partijen beoogde behoud van deze rietkragen niet meer nuttig kan gevrijwaard worden door de ingestelde vordering, die hiervoor te laat is ingesteld, omdat het opgeworpen nadelige gevolg zich heeft voltrokken. Bovendien geven de verzoekende partijen niet aan waar deze rietkragen zijn gelegen en hoe het verdwijnen ervan hen persoonlijk benadeelt. Uit de nota's van de verwerende en de tussenkomenende partij blijkt immers dat de foto's, bijgebracht door de verzoekende partijen, genomen zijn op de IJzerdijk die op geruime afstand (meer dan 1 km in vogelvlucht) van de woningen van de verzoekende partijen is gelegen. Op het eerste gezicht hebben de verzoekende partijen hierop geen zicht vanuit hun woning. Los van de vraag of de verwijdering van de rietkragen wettig is vergund, hetgeen deel uitmaakt van het middel ten gronde, maken de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk dat het afwenden van dit nadeel meer inhoudt dan een loutere *actio popularis*. Het louter gegeven dat de er mogelijks een gedateerd en niet actueel project-MER-rapport voorligt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Ook dat aspect behoort tot het onderzoek van het ingeroepen ernstig middel.

De verzoekende partijen laten na de vereiste uiterst dringende noodzakelijkheid toe te spitsen op de door hen ingeroepen nadelen en deze te concretiseren. In zoverre ze bij de uiteenzetting over de staving van hun rechtens vereiste belang wijzen op mogelijke mobiliteitshinder, lawaaihinder, geurhinder en een afnemende luchtkwaliteit kan ook dit niet volstaan om tot een uiterst dringende noodzakelijkheid te besluiten. Deze mogelijke vormen van nadelige effecten kunnen zich pas na het nagenoeg volledig verwezenlijken van het aangevraagde project voltrekken. De verzoekende partijen laten na om aan te tonen dat de realisatie van de werkzaamheden sinds het instellen van hun vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en voor de afhandeling van hun 'gewone' vordering tot schorsing van aard zijn een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden, specifiek omwille van de zware weerslag van die werkzaamheden op hen persoonlijk. Bovendien wonen de verzoekende partijen zelf langs een gewestweg. Hun betoog blijft verder beperkt tot eenzijdige aannames, die op het eerste gezicht worden tegengesproken door de omstandige motivering ter weerlegging van het door de verzoekende partijen ingediende bezwaar, waarbij concreet werd ingegaan op hun vraag om de verkeersafwikkeling niet door verkeerslichten maar door de aanleg van een rotonde te regelen. De verzoekende partijen betrekken de weerlegging van hun bezwaren amper of niet in hun betoog.

De verzoekende partijen blijven in gebreke om, rekening houdend met het uitzonderlijk karakter van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de impact van deze uitzonderingsprocedure op de rechten van verdediging en de werking van de Raad, met inbegrip van de extreem verkorte behandelingstermijn, te concretiseren welke nadelige gevolgen, die voldoende ernstig zijn, en hoe, ze concreet zullen ervaren die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2

De verzoekende partijen tonen, in het licht van de concrete omstandigheden, bovendien ook niet afdoende aan dat zij diligent hebben gehandeld en dat voorliggende procedure met de gepaste spoed werd opgestart.

De verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift aan dat zij op 2 maart 2020 door aanplakking kennis kregen van de bestreden beslissing. Daarin werd uitdrukkelijk vermeld dat de beroepstermijn liep tot 15 april 2020. Omwille van de 'coronacrisis' werd de beroepstermijn door toepassing van artikel 5 van het Decreet civiele noodsituatie volksgezondheid *juncto* artikel 2, 3°, 4 en 7 van het Besluit civiele noodsituatie – RvVb en HHC verlengd tot 30 mei 2020. De verzoekende partijen geven evenwel niet aan dat ze omwille van corona niet tijdig kennis konden nemen van de aanplakking van de vergunning (2 maart 2020), noch van de bekendmaking van de start van de uitvoering (website aanvrager 8 mei 2020 en publicatie in diverse bladen). Hoewel ze door de coronabesluiten inderdaad hun verzoekschrift tot vernietiging en schorsing alsnog op 15 mei 2020 rechtsgeldig konden indienen, belet zulks niet dat ze voor wat betreft de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid dienen aan te tonen dat ze voldoende diligent zijn geweest en door hun stilzitten niet zelf hebben bijgedragen tot de realisatie van de door hen ingeroepen nadelen.

De verzoekende partijen hebben meer dan 70 dagen na de aanplakking van 2 maart 2020, een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld. Voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd vervolgens pas op 28 mei 2020 ingesteld, nadat de essen op het terrein reeds werden gekapt en een deel van de rietkragen reeds werden verwijderd, en dit dus bijna drie weken na de bekendmaking van de start der werken, en elf dagen na de effectieve start van de uitvoering. De verzoekende partijen leggen ook niet uit waarom ze na hun uitgebreid verzoekschrift tot vernietiging en (gewone) schorsing, nog elf dagen hebben gewacht om huidige vordering in te leiden.

De ruime tijdspanne die de verzoekende partijen zichzelf hebben gegeven voor het inleiden van voorliggende vordering staat redelijkerwijze niet in verhouding met de zeer korte termijn waarbinnen de betrokken partijen zich kunnen verdedigen en waarin de Raad een oordeel moet vellen, temeer ze hiervoor ook geen enkele reden of verduidelijking geeft. Een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft een uitzonderingsprocedure, die het normale procedureverloop en de normale werking van de Raad verstoort. Bovendien, en zoals reeds aangehaald, heeft het stilzitten van de verzoekende partijen de minstens gedeeltelijke aanvang en uitvoering der werken mogelijk gemaakt.

3.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden bij uiterst dringende noodzakelijkheid wanneer er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien de Raad in het vorige onderdeel heeft vastgesteld dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aantoonde, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 9 juni 2020 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH